

მემკვიდრეობა

საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის მთავრობის მეთაური ნოე ჟორდანია ემიგრაციაში ყოფნის პერიოდში ყურადღებით ადევნებდა თვალს მიმდინარე პოლიტიკას. ამ საკითხებთან დაკავშირებით მისი სტატიები მრავლად არის გამოქვეყნებული ემიგრანტულ ქართულ პრესაში. 1949 წელს დაწერილ სტატიაში „ჩვენი ადგილი“ ნოე ჟორდანია აანალიზებს იმ დროს მსოფლიოში არსებულ ვითარებას და ცდილობს განსაზღვროს თუ როგორი უნდა იყოს ქართული პოლიტიკური ძალების სამოქმედო გეგმა.

ნოე ჟორდანია

ჩვენი ადგილი

დღევანდელ არეულ-დარეულ მსოფლიოში, საგარეო და საშინაო დაპირდაპირებაში ერთიმეორესადმი, ნაციონალურ და სოციალურ დადგრობლობაში, სად არის ჩვენი ადგილი, სად უნდა მონახოს საქართველოს სოციალ-დემოკრატიულმა პარტიამ თავისი ნავთსაყუდელი, რა ხაზზე, რა ნიადაგზე დაამყაროს და განაგრძოს თავისი მუშაობა, თავისი სახელოვანი წარსულის შენახვა და გაგრძელება?

ევროპა იყოფა ორ ბანაკათ, დგება ორი მოპირდაპირე ბლოკი, ერთი უკვე შემდგარია, აღმოსავლეთ ევროპის სლავიანთა კავშირი შეკრულია; მას ახლა ეპირდაპირება განზრახული დასავლეთის ბლოკი. წაქანებული დასავლეთის გაერთიანება ჩრდილო-ამერიკის მეთაურობით და დახმარებით.

ამ ორ ბლოკს შორის, სად არის ჩვენი ადგილი?

ჩვენ ვართ იქ, სადაც ვიყავით თავიდანვე, უკანასკნელ ნახევარი საუკუნის განმავლობაში, ჩვენი დროშა რჩება იგივე, რაც გვქონდა საქართველოს სოციალ-დემოკრატიული პარტიის აღორძინებიდან. ეს არის: თავისუფლება ხალხის, თავისუფლება ერის, დემოკრატია და ნაცია. ასეთი იყო და არის ჩვენი დროშის პოლიტიკური იდეოლოგია, ხოლო მისი სოციალური შინაარსი მუდამ მიმდინარეობდა ერთ ხაზზე, რაცა იქნა განხორციელებული დამოუკიდებელ საქართველოში. ამ ხაზის ეტაპებია: სხვილი საკუთრების გადაცემა ერისათვის, წვრილი საკუთრების დატოვება პატრონთათვის ხელშეუხებლათ. ამ ორი ფორმის საკუთრებას შორის მყარდება საერთო სოციალური ბლოკი წარმოების და აღებ-მიცემობის სფეროში, მყარდება ხალხური დემოკრატია, ხალხური ეკონომია.

ამ დროშით თუ მიუდგებით მსოფლიო ორ ბლოკს დავინახავთ შემდეგს:

რამდენათ დასავლეთის ბლოკს მეთაურობენ კაპიტალისტები, სხვილი მესაკუთრენი, სიმდიდრის და გამორჩენის მაძიებელნი, ჩვენ მასთან არ ვართ, მის სოციალურ ხაზს არ ვიზიარებთ. ხოლო თუ ის სცნობს ხალხთა და ერთა თავისუფლებას, მას ავრცელებს და იცავს როგორც თავის ნაციონალურ სახელმწიფოში, ისე მისგან დამოკიდებულ თუ დამოუკიდებელ ერთა შორის, იმდენათ მას ვუახლოვდებით, თუ კი ის ჩვენ ნაციონალურ დროშას იცნობს და მის გატარებაში ხელს შეგვიწყობს.

რამდენათ აღმოსავლეთის ბლოკს მეთაურობს საბჭოთა რუსეთი, ე.ი. პოლიტიკური, ნაციონალური და სოციალური დესპოტია, მასთან საერთო არაფერი გვაქვს, მის მომხრეთ და დამცველათ ვერავითარ შემთხვევაში ვერ გამოვალთ. საბჭოთა ერთი დიდი პროგრესიული რეფორმა - სხვილი საკუთრების ერის საკუთრებათ გამოცხადება - მათ აქციეს დიდ რეგრესიულ მოვლენათ, მისი პატრონობის და დამუშავების დესპოტიური წესით, ასეთივე ზომების წვრილ მესაკუთრებზე გავრცელებით, მთელი ერისთვის ყველა ფორმის

საკუთრების წართმევით და საერთო იძულებითი კოლმეურნეობის შემოღებით. აქ ადამიანი, ხალხი არაფერია, სახელმწიფო და მისი აპარატები ყველაფერია.

ჩვენ დროშა ამ ორი ბლოკის გადაყვანა ერთ საერთო ნიად-აგზე - ხალხის და ერის თავისუფლების და სხვილი საკუთრების ნაციონალიზაციის საფუძველზე.

განსაკუთრებით საშიშარ მდგომარეობაშია დღეს ქართველი ერის არსებობა. რუსეთში აღსდგა და გაბატონდა მესამოცე წლების მოღვაწის აქსაკოვის სლავიანოფილური მოძღვრება, რასაც მაშინ ებრძოდნენ გამოჩენილი რუსის მწერლები, წოდებული „ზაპადნიკებთან“ (დასავლეთელები), ბელინსკის, ჩერნიშევსკის და დობროლიუბოვის მეთაურობით. აქსაკოვის იდეოლოგია დამარცხდა ყველა სფეროში, ის არც მეფეთა მთავრობამ გაიზიარა. დაიწყო რუსეთის გავეროპიელება სოციალურათ. უქმდება ბატონ-ყმობა, შემოიღეს ერობა. შემდეგ მოიწვიეს „დუმა“, რაც ბოლოვდება დემოკრატიული რესპუბლიკის გამოცხადებით (თებერვალი 1917 წ.). აი ეს ევეროპიული ხაზი სავსებით მარცხდება ოქტომბრის გადატრიალებით იმავე წელს და ბოლშევიკური რეჟიმის დამყარებით.

ეს აზვირთებული სლავიანოფილური ტალღა ემუქრება დღეს რუსის ერს აზიურ ერთად გადაქცევით, ხოლო არარუსისას, არასლავიანურ ერებს თავისი ტერიტორიიდან გადარეკით და მათ სამშობლოში სლავიანთა დასახლებით, როგორც ეს უკვე მოიმოქმედა ჩრდილო-კავკასიელთა, ამ ძველისძველ ერთა მიმართ. მოსკოვმა ეს დიდი დანაშაულობა ჩაიდინა გამოგონებული და გაზვიადებული მოტივებით. თუკი მთელი ერია გადასახლებული მისი მცირე ნაწილის მტრისათვის მიმხრობის გამო, ამ შემთხვევაში პირველყოვლისა უნდა დასმულიყო საკითხი თვით რუსის ერის არსებობის შესახებ ვლასოვის ნახევარმილიონიანი ანტი-კომუნისტური რუსის ჯარის შედგენის გამო. სჯიან დამნაშავეთ და არა უდანაშაულოთ, ქალებს და ბავშვებს.

ცხადია, მოსკოვის გავლურებული სლავიანოფილები ეძებენ საბაზს არა-რუსთა გასანადგურებლათ და ჩვენი ვალია ასეთი საბაზი არ მისცეს ქართველობამ. ასეთ საბაზათ იქნება გამოყენებული ქართველების ჩაზმა რაიმე საომარ ავანტიურაში. თუ ომი ატყდა, ასეთი წინადადება მისცეს ქართველობას ორხელ, ორივე უკანასკნელ ომში, მაგრამ ის მათ არ გაყვა და მით აიცდინა ოსმალეთის სომხეთის და შემდეგ ჩრდილო-კავკასიელთა ბედი.

საქართველოს სოციალ-დემოკრატია დგას რა ამ ნიადაგზე ინახავს ქართველი ერის ამ დიდებულ ტრადიციას, არ ჩარევა არავითარ საგარეო შეიარაღებულ კონფლიქტში და კმაყოფილდება ძველი ნაცადი ტაქტიკით: აწარმოვოს საშინავო მუშაობა, საბჭოთა წყობილების დემოკრატიულ წყობილებათ გადასაქცევათ, ხალხის და ერის თავისუფლების გასამარჯვებლათ...

ნ.ქ.

„ჩვენი დროშა“, 1949 წ. თებერვალი N 1, გვ.3-9